

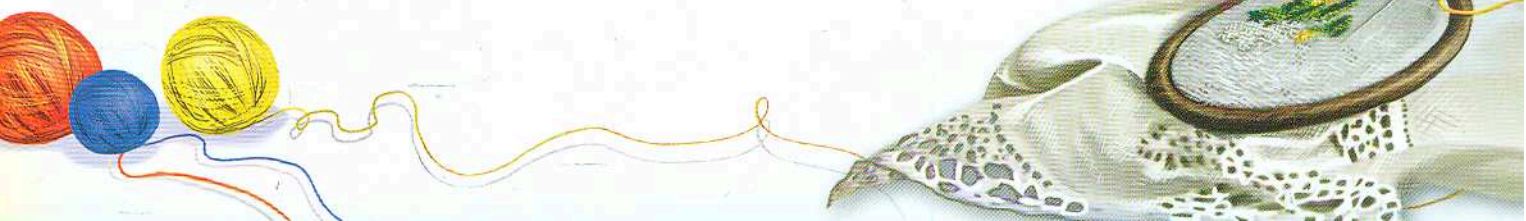

Брати Грїм

БІЛОСНІЖКА ТА СІМ ГНОМІВ

Це було взимку. Падали пухнасті сніжинки з неба. Біля вікна з чорною рамою сиділа королева і шила. Задивилася вона на сніг і вколола голкою палець, — і впали три краплі крові на сніг. Червоні краплі на білому снігу виглядали так красиво, що королева подумала про себе: «От якби народилася у мене дитина біла, як цей сніг, і рум'яна, як кров, з волоссям чорним, як дерево на віконній рамі!»

І народила королева незабаром дочку, і була вона біла, як сніг, рум'яна, як кров, а волосся у неї було, як чорне дерево. І назвали її Білосніжкою. Коли дитина народилася, королева померла.

Рік потому узяв король собі іншу дружину. Була вона красива, але горда і пихата, і терпіти не могла, коли хто-небудь був красивіший за неї. Було у неї чарівне люстерко, вона часто ставала перед ним і запитувала:

— *Хто на світі всіх миліше,
Всіх румя'ніше й біліше?*

А люстерко у відповідь:

— *Красивішої за тебе немає.*

І королева була задоволена, бо вона знала, що люстерко говорить правду.

А Білосніжка тим часом росла і гарнішала, і коли їй виповнилося сім років, була вона прекрасна, як ясний день, — красивіша за саму королеву. І ось королева знову запитала у свого люстерка:

— Хто на світі всіх милише,
Всіх рум'яніше й біліше?

І люстерко відповіло:

— Ви, королево, усіх рум'яніша й біліша,
Але Білосніжка в сотні разів красивіша.

Злякалася тоді королева, пожовтіла, позеленіла від заздрості. Побачить, бувало, Білосніжку, і серце у неї розривається — так не злюбила вона дівчинку. Не було їй відтепер спокою ні вдень ні вночі.

І ось раз покликала вона одного зі своїх єгерів і сказала:

— Заведи Білосніжку чимдалі в ліс, — я більше бачити її не можу. Убий її і принеси мені на знак доказу її легені і печінку.

Єгер послухався і завів дівчинку в ліс, але коли він витягнув свій

мисливський ніж і хотів було вже пронизати ні в чому неповинне серце Білосніжки, та стала плакати і просити:

— Милий єгер, залиш мене в живих! Я втечу далеко-далеко в дрімучий ліс і ніколи не повернуся додому.

Зглянувся єгер над красивою дівчинкою і сказав:

— Так і бути, біжи, бідна дівчинко!

І ніби камінь звалився у нього з серця. А в цей час підбіг молодий олень, єгер його заколов, вирізав у нього легені та печінку й приніс їх королеві на знак доказу, що її наказ виконано. Кухареві було велено зварити їх у солоній воді, і зла королева з'їла їх, думаючи, що це легені й печінка Білосніжки.

Залишилася бідна дівчинка в дрімучому лісі одна-однісінька. Зі страху вона оглядалася по сторонах, не знаючи, що робити. Пустилася вона бігти — біжить по гострих каменях, спотикається, через колючі зарості пробирається. А кругом дикі звіри стрибають, але дівчинку не чіпають. Довго бігла вона, поки сил вистачило. Але ось стало сутеніти. Раптом Білосніжка побачила маленьку хатинку і зайшла до неї відпочити. Хатинка була чисто прибрана, і все в ній було напрочуд маленьке й красиве. Стояв там накритий білою скатертиною маленький стіл, а на ньому сім маленьких тарілочок, біля кожної тарілочки по ложечці та ще сім маленьких ножів і виделок і сім маленьких

